Díky tomu, že soutěžní práce hodnotí porotci anonymně, tedy dopředu neznají jména autorů a autorek, stalo se to, že pětatřicátý Zlatý Trapsavec se dostal do rukou jednoho z organizátorů Tonyho. V próze do 23 let dokonce poprvé žádná cena nebyla vůbec udělena.
Příjemné čtení **POVĚST** „Ale proč by to ten chlap tajil? To je prostě nějaká blbost," ptám se Frenka stojícího na kameni s buzolou v jedné a s kopií jakéhosi starého pergamenu v druhé ruce.
„No, proč asi? Kdyby to byla jen lidová pověst, tak se tím nezatěžuje, ale protože si dal takovou práci s utajením, tak na tom prostě musí bejt nějaká pravda," oponuje mi přesvědčeně.
Abych to vysvětlil. Frenk, coby milovník starých dob vymetá veškerý antikvariáty a starý půdy a je prostě blázen do všeho, co je starší než jeho dědeček, po kterém tuhle vášeň zdědil. A před půl rokem našel starý list, který obsahoval celou jednu úžasnou a velmi napínavou stranu o tom, kolik se sklidilo obilí ve velkostatku a kolik prasat bylo posláno na knížecí dvůr. Pro normálního člověka nuda, ale Frenk si při spokojeném chrochtání nad tímto nálezem povšimnul, že pod zápisem jsou ještě starší nenápadná písmena, která se objevila jen díky působení času. Prý to byla fuška rozluštit starší text a zbavit listinu toho novějšího, ale výsledek se dostavil. A proto jsme teď tady a hledáme...
„Milý vole, poslouchej dobře co ti teď řeknu. Lidový pověsti mají v sobě vždycky trochu pravdy a taková zašifrovaná zpráva, jako je tahle, to umocňuje na druhou. Prostě tady na tý skále je někde jeskyně a v ní jéééééééééé!"
„Frenku, proboha kde seš!" řvu v pokleku do díry, ve které Frenk zmizel, a zároveň z báglu hystericky odvazuji lano. Jako na potvoru se mrcha zamotává.
„V jeskyníí přecéé," zazní v odpověď Frenkovo triumfální ječení. Kámen, co mi spadl ze srdce málem zavalil úzký vlez.
„Děléj, pocéém, vem baterku, něco tu jé," pokračuje Frenk ve svém řvaní. Uvazuji proto lano kolem nejbližšího kmene a sápu se komínem dolů. Jde to ztuha, pornmobile ale jde to. Za chvilku cítím na kanadách Frenkovy ruce, které mě stahují k němu a posléze si sedám na kupku starého sena, díky které nemusíme volat záchranku pro polámané Frenkovo kosti.
„Tak rychle, sviť!"
Vyndávám baterku z kapsy a svítím. V kuželu světla se objevuje jeskyně velikosti obýváku ve které...
„Ty kráááavo, to je bóómba!!" Frenkův hlas vibruje v extázi a jeho majitel se zatím vrhá kupředu. Já mezitím stojím jak solný sloup a snažím se přes jeho záda zahlédnout to, čemu oči před několika okamžiky odmítly věřit.
Vykračuji proto kupředu a odstrkuji ho, abych to taky pořádně viděl a přesvědčil se, že se mi to nezdá.
Tak tedy, to je nářez.
V kuželu světla sedí za kamenným stolem socha mladé ženy. V ruce drží jehlu a přes kolena i stůl je rozprostřená látka. Opatrně ji ohmatávám prsty. Na to, jak je tu asi dlouho je skoro jako nová. Divný.
„Je to rubáš, přesně tak, jako je to v pověsti," rozplývá se Frenk. „Jako, že v jeskyni sedí socha panny a jednou do roka, přesně na Velký pátek, udělá steh a až ten rubáš bude mít ušitej, tak bude konec světa. Ukaž, kolik jí zbejvá? Tý jo. Jenom malej kousek, má ho skoro hotovej. No, to muselo bejt drama!"
„Jaký drama,", šeptám a najednou se mi dělá trochu šoufl. „Jestli to dobře chápu, tak je mi tady oznamováno, že za pár let je konec světa. Chápeš to i ty? Tak jaký muselo, to snad bude, ne?"
Kouká se na mě jak na debila a i v tom šeru je jeho pohled všeříkající.

„Jo," pokýval trpce hlavou. „Přesně pro takovej materiál, jako seš ty, tahle jeskyně vznikla. Copak to nechápeš? Do téhle jeskyně jednou za čas jezuiti, nebo komu to tady patřilo, přivedli nějakého prosťáčka a ukázali mu, že konec světa je za pár let. Jenže ten prosťáček na rozdíl od tebe měl doma pod slamníkem schovanej majlant, a tak ho nenapadlo nic jiného, než ho věnovat církvi, aby se za něho trochu přimluvila, aby prostě nemusel stát tak dlouho ve frontě do ráje."
„Aha, to se mi ale ulevilo. Víš, že jsi někdy nechutně přesvědčivej, měl bys dělat pojišťovacího agenta."
Frenk mě však neposlouchal a dál pokračoval v monologu.
„Já to věděl. Teď vylezu nahoru a zavolám do televize, ať přijedou a cestou naložej kardinála Vlka. Jen ať se pěkně podívá, jak jeho podřízení předchůdci pěkně drbali svoje ovečky."
Podíval jsem se na úzký otvor ve stropě jeskyně, ale nechtěl jsem Frenka omezovat v jeho slovním rozletu.
Frenk se však zarazil a bylo vidět, že hluboce přemýšlí.
„Hele, víš co mě napadlo? Co když to takhle pečou doteď? Vezmou sem zbohatlíka, ten má kupu euráčů a doláčů na Bahamách a svědomí černý jak funebráckej vůz. Tady mu ukážou tu sochu a pošeptají, že to BMV už stejně moc neužije, ale že biskupovi by ulehčilo cesty k jeho farníkům. To je dost možný, podle tý pověsti je dneska den, kdy panna šije steh. Proto jsme to taky hledali," zůstával dál v zamyšlení.
„To není jen tak, kámo. Musí to tak bejt. Prostě v tenhle den se dole ve vesnici každoročně objevil nějakej boháč v hluboký depresi, co kolem sebe rozhazoval peníze a jitrnice. To si přeci vesničani museli všimnout, že jde vždy o ten samej den a ještě o tak významnej."
„Ale to by bylo někde napsaný. Na faře, v obecní kronice, prostě někde."
„No, bylo, ne tak natvrdo, ale bylo. Tady v tomhle pergamenu. Vždyť to napsal písař velkostatku. Rozumíš? Prostě za ním přišli a řekli mu něco v tom smyslu - pane písaři, tohle je vnitřní věc církve. Naserete tím nejenom Pánaboha, ale hlavně nás!"
„Takhle mu to asi neřekli, neblbni."
„Ale jo, řekli, jenom jinejma slovama."
Znovu se hluboce se zamyslel.
„Vidíš, že by ta socha i ten rubáš byly zaprášený? Je to do dneška udržovaný místo. Jo, tak to bude. Počkáme si tu na ně. Zbohatlíkovi vysvětlíme, jak se to tady vlastně má, a možná od něho to BMV dostaneme my a ještě budeme slavní. Máš u sebe ten pepřák?"
Když to Frenka občas chytne, tak nemá smysl odmlouvat, nanejvýš s tím, že v jeskyni pepřák opravdu používat nebudu. Kupodivu to pochopil a navrhl čekat s tím, že dotyčné podvodné apokalyptiky zvládneme vlastní silou a navrhl plán.
Byl to dobrý plán.
Počítal totiž s tím, že zůstane v jeskyni a já zatím vylezu nahoru, schovám naše bágly a lano a budu dávat bacha. Byl jsem pro. Nevím proč, ale ta socha, i když to byla socha hezký holky, ve mě a navíc ještě v té tmě nebudila zrovna důvěru.
Nahoře bylo líp. Modrá obloha, sluníčko, ptáčci...
Uklidil jsem věci a přivázané lano schoval za kmen a hodil dolů do jeskyně svíčku. Natáhl jsem se a taky čekal.
Bláznivej Frenk, pomyslel jsem si a pomalu se nechal kolébat a kolébat...
Od sladkého snění mě probudil řev.
Frenkův řev!
Vyskočil jsem. U komína do jeskyně nikdo nebyl. Během okamžiku jsem hodil lano dolů a s

nožem v hubě a s pepřákem v kapse - čert vem jeskyni - se po něm slanil dolů.
Celou tu dobu Frenkův řev neustával.
Po dopadu na dno jeskyně jsem se instinktivně odvalil k jedné ze stěn a vyskočil, připraven se bránit. V roztřeseném svitu svíčky jsem uviděl vytřeštěný obličej Frenka, jak zírá napravo ode mne.
Sakra!
S napřaženou rukou a připraveným pepřákem jsem se rychle otočil, abych viděl jak kamenná ruka dívky pomalu a pečlivě dokončuje další steh na rubáši.
„Doprdeléééé.“ **Zlatý Trapsavec 2009**
Michael Tony Antony